

Λκ 2,1-20

Ἡ νύχτα τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ

Μέ πολλή χαρά περιμένουμε τή μεγάλη γιορτή πού πλησιάζει. Κάνουμε διάφορες προετοιμασίες, ὀργανώνουμε γιορτές, στολίζουμε... Τά Χριστούγεννα εἶναι μιά ἀπό τίς πιο μεγάλες γιορτές τῆς πίστες μας, ἡ «**μητέρα ὅλων τῶν γιορτῶν**»!

Τί γιορτάζουμε, παιδιά, τά Χριστούγεννα; Τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ· τό γεγονός ὅτι ἦρθε ὁ Θεός στή γῆ μας! Ἄφησε τούς οὐρανούς καί ἦρθε ἀνάμεσα σούς ἀνθρώπους! Γεννήθηκε ἀπό τήν Παρθένο Μαρία. Ἔγινε ἄνθρωπος, χωρίς ποτέ νά πάψει νά εἶναι Θεός!

Αὐτοκράτορας τότε σ' ὅλη τή ρωμαϊκή αὐτοκρατορία ἦταν ὁ **Καίσαρας Ὀκταβιανός Αὐγουστος**. Ἐκεῖνο τόν καιρό εἶχε βγάλει μιά διαταγή: Νά γίνει **ἀπογραφή**. Νά καταγραφοῦν, δηλαδή, τά ὀνόματα ὅλων τῶν ὑπηκόων του, γιά νά γνωρίζει πόσους δούλους ἔχει στήν ἐξουσία του καί νά τούς ἐπιβάλλει τή φορολογία. Ἡ αὐτοκρατορική διαταγή ἦταν ἀυστηρή. Ὅφειλαν νά ὑπακούσουν ὅλοι, χωρίς καμιά ἐξαιρέση. Κάθε ἀδιαφορία ἢ καθυστέρηση θά τιμωροῦνταν παραδειγματικά.

Οἱ Ἰουδαῖοι, γιά ν' ἀπογραφοῦν, ἔπρεπε νά πάνε στόν τόπο κα-

ταγωγῆς τῆς γενιᾶς τους. Ξεκίνησαν, λοιπόν, καί ἡ Παρθένοσ Μαρία μαζί μέ τόν προσάτη της, τόν ἐνάρετο Ἰωσήφ νά πᾶνε ἀπό τή Ναζαρέτ τῆσ Γαλιλαίας, ὅπου κατοικοῦσαν, στή **Βηθλεέμ τῆσ Ἰουδαίας**, στήν πόλη τοῦ Δαβίδ, γιατί ἀπό τή δική του γενιά κατάγονταν.

Σάν ἔφτασαν στή Βηθλεέμ, δέν ἔβρισκαν πουθενά τόπο νά περάσουν τή νύχτα τους. Τά πανδοχεῖα τότε δέν εἶχαν δωμάτια, ἀλλά οἱ ταξιδιωτές συνωσιζόνταν ὅλοι στόν ἴδιο χῶρο· πρόχειρα ξάπλωναν κάπου καταγῆσ μέχρι νά ξημερώσει. Ἡ Παναγία μας τίσ μέρες ἐκεῖνες περίμενε ἀπό στιγμή σέ στιγμή νά γεννήσει τόν Υἱό της. Πῶσ νά περάσει τή νύχτα της ἀνάμεσα σέ τόσο κόσμο;

Δίπλα σέ κάθε πανδοχεῖο ὑπῆρχε κι ἕνας στάβλος γιά τά ζῶα πού μετέφεραν τούς ταξιδιωτές. Στόν στάβλο προτίμησε νά πάει ἡ Παναγία μας ἐκείνη τή νύχτα. Κι ἐκεῖ γέννησε τόν Χριστό μας. **Μέσα σ' ἕνα ἀχούρι καταδέχτηκε ὁ Θεός νά γεννηθεῖ στή γῆ μας!** Μέσα σ' ὅλεσ τίσ ἀκαθαρσίες βρῆκε ἡ παρθένοσ Μαρία μιά καθαρή γωνιά ν' ἀκουμπήσει τό νεογέννητο Παιδί της. Τό σπαργάνωσε καί τό ἔβαλε στή **φάτνη**, ἐκεῖ πού ἔβαζαν τήν τροφή τῶν ζῶων.

Οἱ τόσοι ταξιδιωτές δέν πῆραν εἶδηση γιά τό μεγάλο γεγονός. Δέν ἤξεραν ποιός γεννήθηκε ἐκείνη τή νύχτα. Τό ἔμαθαν ὅμως κάποιοι ταπεινοί βοσκοί, πού εἶχαν μεγάλη πίστη. Σ' αὐτούσ ἔστειλε ὁ Θεός τόν ἄγγελό Του. Ἐνῶ φύλαγαν στήν ὑπαιθρο τά κοπάδια τους, ζαφνικά μέσ στό σκοτάδι τῆσ νύχτασ ἔλαμψε ἕνα θεϊκό φῶσ. Φοβήθηκαν πολύ. Ἄκουσαν ὅμως τή φωνή τοῦ ἀγγέλου νά τούς λέει: «Μή φοβᾶστε! Σᾶσ φέρνω **χαρά μεγάλη**, χαρά γιά ὅλο τόν λαό! Σήμερα **γεννήθηκε γιά σᾶσ σωτήρασ**, ὁ Μεσσίας πού περιμένατε, στήν πόλη τοῦ Δαβίδ. Νά τό σημάδι: θά βρεῖτε σέ μιά φάτνη Βρέφοσ σπαργανωμένο».

Μόλισ εἶπε τό μεγάλο μήνυμά του ὁ ἄγγελοσ, πλήθοσ ἀγγέλων, στρατιά ὀλόκληρη, φάνηκε στόν οὐρανό. Ἐψαλλε, δοξολογοῦσε τόν Θεό μ' ἕναν ὑπέροχο ὕμνο: **«Δόξα ἐν ὑψίστοισ Θεῷ καί ἐπὶ γῆσ εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποισ εὐδοκία»**. Μέ ἀπλά λόγια, «δόξα στόν

ὑψιστο Θεό, στή γῆ εἰρήνη, στούς ἀνθρώπους εὐτυχία!».

Οἱ βοσκοί παρακολουθοῦσαν ἔκθαμβοι. Καί μόλις χάθηκαν οἱ ἄγγελοι στόν οὐρανό, εἶπαν μεταξύ τους: «Πᾶμε ἀμέσως ὡς τή Βηθλεέμ, νά δοῦμε αὐτά πού μᾶς ἀποκάλυψε ἀπόψε ὁ Θεός».

Τρέχοντας ἦρθαν καί βρῆκαν τήν Παρθένο Μαρία, τόν Ἰωσήφ καί τό θεῖο Βρέφος στή φάτνη, ὅπως ἀκριβῶς τούς τό εἶχε πεῖ ὁ ἄγγελος. Γονάτισαν μέ εὐλάβεια καί προσκύνησαν τόν μικρό Χριστό.

Γιορτάζω ἀληθινά

Νά ἤμασταν κι ἐμεῖς ἐκεῖ σέ μία γωνιά ἀνάμεσά τους! Ν' ἀκούγαμε πῶς διηγήθηκαν οἱ βοσκοί ὅ,τι εἶδαν καί ἄκουσαν... Νά προσκυνούσαμε κι ἐμεῖς μαζί τους τόν νεογέννητο Χριστό!

Μποροῦμε, παιδιά, καί σίς μέρες μας νά προσκυνήσουμε τόν Χριστό πού γεννιέται γιά νά σώσει τόν κόσμο. Ποῦ θά Τόν βροῦμε γιά νά Τόν προσκυνήσουμε; Στήν Ἐκκλησία, **σέ κάθε ὀρθόδοξο ναό βρίσκουμε τή φάτνη τοῦ Χριστοῦ**, πού μᾶς περιμένει. Καί φέτος τά Χριστούγεννα, θά σημάνουν οἱ καμπάνες. Ὁ κάθε χτύπος τους σάν τή φωνή τοῦ ἀγγέλου μᾶς καλεῖ: «Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε νά βρεῖτε τό θεῖο Βρέφος στή φάτνη τῆς ἐκκλησιᾶς!».

Χαρά σ' ἐκείνους τούς πιστούς πού τρέχουν μέ λαχτάρα! Ἄκοῦν τόν ὕμνο τῶν ἀγγέλων σίς γλυκύτατες ψαλμωδίες. Ἀντικρίζουν τήν Παναγία μας μέ τόν Χριστό στήν ἀγκαλιά της. Προσκυνοῦν τήν εἰκόνα τῆς Γέννησης. Κι ἀκόμη, ὅσοι ἐτοιμάστηκαν μέ τό μυστήριό τῆς Ἐξομολόγησης, κοινωοῦν· παίρνουν μέσα τους τόν ἴδιο τόν Χριστό καί **γίνεται ἡ καρδιά τους φάτνη**, φάτνη γιά τόν Χριστό!

Ἔτσι γιορτάζουν ἀληθινά οἱ χριστιανοί τά Χριστούγεννα. Κι ἔτσι χαίρονται περισσότερο κι ὅλες τίς ἄλλες χριστουγεννιατικές ἐκδηλώσεις.

Φέτος, λοιπόν, παιδιά, **κανείς νά μή λείπει ἀπό τή χριστουγεν-**

νιατική Θεία Λειτουργία. Νά παρακαλέσουμε τούς γονεῖς μας αὐτό τό δῶρο νά μᾶς κάνουν: Τή μέρα τῶν Χριστουγέννων ὅλη ἡ οἰκογένεια νά προσκυνήσει πρῶι πρῶι στόν ναό τόν νεογέννητο Χριστό. Στούς περισσότερους ναούς ἀρχίζει πολύ νωρίς ἡ Θεία Λειτουργία, πρὶν ἀκόμη ξημερώσει, γιατί βράδυ γεννήθηκε ὁ Χριστός. Κι ἔτσι θά μοιάσουμε μέ τούς εὐλαβικούς ἐκείνους βοσκούς πού ἔτρεξαν μέσ στή νύχτα νά προσκυνήσουν τόν Σωτήρα τοῦ κόσμου. Τότε ἡ χαρά τῶν βοσκῶν θά πλημμυρίζει καί τή δική μας καρδιά. Καί ὁ ὕμνος τῶν ἀγγέλων θά γίνεται σά χεῖλη μας γλυκύτατο τραγούδι. Σᾶς τό εὐχομαι· **εὐλογημένα Χριστούγεννα!**

(Στό τέλος τοῦ μαθήματος μπορούμε νά ἀπαγγείλουμε ἢ νά διαβάσουμε μαζί μέ τά παιδιά τό ἀκόλουθο ποίημα. Δείχνουμε τήν ἀντίστοιχη εἰκόνα τῆς γέννησης, βλ. ἐποπικό ὕλικό).

Ποίημα

Σάν τί νά σοῦ προσφέρουμε, Χριστέ, στή γέννησή σου,
πού ῥθες στή γῆ μόνο γιά μᾶς ἄνθρωπος ταπεινός;
Γιατί τό κάθε πλάσμα σου, πού ἔγιν' ἀπό Σένα
σάν ταπεινό εὐχαριστῶ καί κάτι σοῦ προσφέρει:
Τήν ψαλμωδία οἱ ἄγγελοι, οἱ οὐρανοί τ' ἀστέρι,
οἱ μάγοι τό χρυσάφι τους, τόν θαυμασμό οἱ ποιμένες.
Ἴη γῆ προσφέρει τή σπηλιά κι ἡ ἔρημος τή φάτνη
κι ἐμεῖς τήν Παναγία μας, τήν ἅγια Σου μητέρα.
Κι ἐγώ φτωχός κι ἀδύναμος, Θεέ μου, τί νά Σοῦ δώσω;
Ξέρω πώς ἓνα ἐπιθυμεῖς καί ἓνα λαχταρᾶς:
Σοῦ δίνω τήν καρδιά μου, πού τόσο ἀγαπᾶς!

Ὡ νεογέννητε Χριστέ,
ξέρω πὼς ἓνα λαχταρᾶς.
Σοῦ δίνω τὴν καρδιά μου,
πού τόσο ἀγαπᾶς!

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ὑλικό γιὰ χριστουγεννιάτικη γιορτή.
2. Ἐγχρωμες εἰκόνες.
3. «Τί σοί προσενέγκωμεν»: ὑλικό γιὰ ἐκτύπωση-προβολή.
4. Κατασκευές: α) Ἀγγελάκι β) Φάτινη μέ μανταλάκια.
5. Ποίημα.
6. Χριστουγεννιάτικο ὕμνοι.